

D. D.
THESES

EX

PHILOLOGIA SACRA

DE PROMTÆ,

QUAS,

CONSENSU AMPLISS. FACULTATIS PHILOS.

IN REG. ACAD. ABOËNSI,

PRÆSIDE,

MAXIME REVERENDO atque CELEBERRIMO VIRO

**D: NO ISAACO
ROSS,**

S. S. L. L. PROFESSORE REG. & ORD.

PUBLICE EXAMINANDAS SISTIT

NICOLAUS HIELT, NIC. FIL.

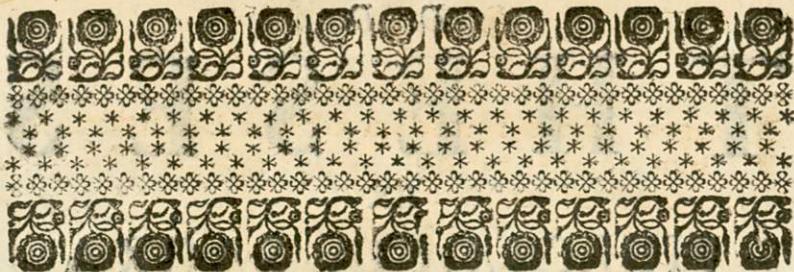
ABOÄ-FENNO.

IN AUDIT. MAJORI, DIE XVI. MAIJ A:NI MDCCCLIX.

H. A. M. S.

ABOÆ, Impressit DIRECT. & TYPQGR. Reg. Magn. Duc.

FINLAND. JACOB MERCKELL,

I. N. J.

THESES I.

QUAMVIS lingvam Hebræani primis parentibus concreatam fuisse non omni caret dubio; nullam tamen suppetere putamus rationem quominus eandem fuisse primævam, credamus.

THES. II.

Sicut hujus Lingvæ quamvis in omnibus fere scientiis aliquis appareat usus, in Theologia tamen eximiam, immo maximam præstat utilitatem, unde Theologi ea vix ac ne vix quidem carere possunt.

THES. III.

Litteræ hodiernæ Sacri Textus Hebræi sunt genuinæ ac primitus a Mose atque Prophetis adhibitæ, quod etiam de Punctis vocalibus atque accentibus adfirmare non dubitamus. Quæ proinde divinæ sunt auctoritatis.

THES. IV.

THES. IV.

Lingvæ præter Hebræam reliquæ Orientales, saltem multæ earum, non exiguam Philologo Sacro præstant utilitatem.

THES. V.

Libri Apocryphi ideo dicuntur, non quia latet, quinam eorum fuerint Auctores, uti nonnullis Theologorum visum fuit, sed ob incertitudinem divinæ inspirationis.

THES. VI.

STILUS TUM Veteris Tum Novi Testamenti a Solecismis ac Barbarismis est immunis.

THES. VII.

NON tamen negamus Stilum Veteris Testamenti Hebræum Chaldaismis esse tintatum.

THES. VIII.

EX solo scribendi genere seu stilo Sacrorum Auctorum ad eorum munera in republica vel ecclesia recte concludi negamus.

THES. IX.

VOcabula Latina Textui Novi Fœderis immixta esse non dubitamus statuere, negamus tamen hoc Barbarismi suspicionem probare.

THES. X.

STILUS versionis Græcæ non est pure Græcus sed Hebraizans.

THES. XI.

TEXTUS sive Hebræus Veteris sive Græcus Novi Testa-

Testamenti nec injuria temporum, nec incuria
hominum depravatus aut corruptus est.

THES. XII.

LIcet variantes lectiones in variis Codicibus deprehendi haud diffiteantur, tales tamen sunt, ut veritatis cœlestis testimonia dubia reddere nequeant, nisi volentibus.

THES. XIII.

QUamvis omnia, quæ viri *ερωτευεῖσθαι* scripserint ad nos pervenisse non contendamus, nullos tamen libros, qui in canonem relati fuerunt, deperditos esse existimamus.

THES. XIV.

UNiversa vero Scriptura est *οἰδίπιευσθαι* ac a Spi-
ritu Sancto in solidum profecta; ideoque nul-
læ in illa inveniuntur veræ contradictiones.

THES. XV.

QUæ ab aliis scripta vel tradita perceperant,
vel ipsi ante cognita & sibi perspecta habe-
bant Sacri Scriptores, eorum nova quidem non e-
gebant inspiratione, quod ad cognitionem priva-
tam, egebant tamen & fruebantur quatenus Scri-
ptura *οἰδίπιευσθαι* ab ipsis seu Ministris producenda
erat.

THES. XVI.

Fallitur JOH. MORINUS, dum Codicem Samari-
tanum Pentateucho Hebræo præferendum es-
se, existimat.

THES. XVII.

THES. XVII.

Nomen רוח Gen. I. 2. de Spiritu Sancto esse intelligendum tuto adserimus; peccant vero gravissime, qui illud per ventum interpretantur, cum ventus non dum existeret.

THES. XVIII.

WHistonus maxime erravit, cum Cantici Cantorum divinam negaret originem & auctoritatem.

THES. XIX.

SIngulos libros Novi Testamenti lingua Graeca esse exaratos defendimus; Hinc nec Evangelium Sancti Matthaei, nec Apostoli Pauli ad Hebreos Epistola idiomate Hebreo exarata primitus sunt.

THES. XX.

NEc Evangelium Sancti Marci initio Latino idiomate conscriptum est, ut volunt Pontificii.

THES. XXI.

MElchisedecus fuit quidem typus Christi, sed non ipse Christus Filius DEI ut nonnulli statuant.

THES. XXII.

PHarisæi nomen acceperunt a rad. Hebræa פֶרַשׁ separavit.

THES. XXIII.

ALkoranus a rad. קָרְבָּא legere, colligere, comode derivari potest.

THES. XXIV.

Falluntur Judæi, qui statuunt pro **תורה** legendum esse **נצרת**.

THES. XXV.

Versionem beati Lutheri maxime aestimamus, nihilo tamen minus eam suis naves laborare animadverimus.

THES. XXVI.

Versionem Latinam Vulgatam pro **Auctentica** minime esse habendam, ut Pontificii in Concilio Tridentino statuere voluerunt, omnes largientur periti rerum aestimatores.

THES. XXVII.

Auctor γλωσσογράφο seu confusione lingvarum tempore ædificationis turris Babelicæ non fuit homo, nec Angelus, sed solus Deus omnipotens.

THES. XXVIII.

Ad eludenda Scripturæ Oracula non sufficit dicere: quod sensus verborum alias esse possit, cum inde non sequatur quod talis revera sit.

THES. XXIX.

Judæi minus recte Danielem e numero Proprietarum eximunt.

THES. XXX.

Aliquam esse convenientiam inter Lingvam Hebrewam atque Græcam existimamus, majorem tamen inter priorem & reliquas Orientales, tantum non omnes.

TH. XXXI.

THES. XXXI.

Plurimorum Psalmorum Auctor Rex David est censendus.

THES. XXXII.

Lingua Hebræa non conservata est in familia Chami, sed Heberi.

THES. XXXIII.

Per בְּנֵי נְבִיאִים filios Prophetarum in Sacris Litteris intelliguntur discipuli eorum.

THES. XXXIV.

Divisio illa legis in Paraschas divinæ non est ordinationis, aut auctoritatis.

THES. XXXV.

Hodie alicubi terrarum Scripturæ Sacræ exemplar αντίχεια Εsdræ inveniri hucusque probatum non est.

THES. XXXVI.

In ipso actu inspirationis fuerunt Scriptores Sacri infallibiles, extra vero eum errare & labi potuerunt.

THES. XXXVII.

Licet Sectæ Essæorum, ut reliquarum inter Judæos, in Sacro Codice nulla fit mentio, eam tamen nihilominus eo tempore viguisse, existimamus.

THES. XXXVIII.

Esiam rite inter Prophetas primo loco colloca-
mus, licet Rabbini Jeremiam atque Ezechie-
lem præmittant.

THES.

THES. XXXIX.

Jobum revera aliquando exstissem credimus, licet tempus, quo vixerit, definire admodum difficile sit.

THES. XL.

Totam Legem Judæorum oralem, ergo etiam Cabbalam, auctoritate divina destitui nemo manus inficias iherit.

THES. XLI.

TArgumim insignem nobis Christianis præstant utilitatem.

THES. XLII.

Licet imperfecta sit Masora, mendosa, & non nisi humanæ auctoritatis, non tamen ea propter temere negligenda, multo minus rejicienda, scommatibusque proscindenda est.

THES. XLIII.

Scripta Judæorum Talmudica & Rabbinica ad explicationem Sacræ Scripturæ haud continentum habent usum.

S. D. G.

